

IBDISWe know
books

Timothée de Fombelle s-a născut în 1973. După o scurtă perioadă în care a lucrat ca profesor de limbă și literatură franceză în Franța și în Vietnam, s-a orientat către dramaturgie. În 2006 apare primul său roman pentru cititorii tineri, *Tobie Lolness*. Textul, ilustrat de François Place, devine un succes pe plan internațional, fiind recompensat cu premii prestigioase atât în Franța, cât și în străinătate (premiul Saint-Exupéry, premiul Tam-Tam, premiul Sorcières etc.). Între *Céleste, ma planète* și *Victoria rêve*, pledoarii emoționante pentru ecologie sau pentru forța imaginarului, Timothée scrie *Vango*, un minunat roman de aventuri în două volume, îndrăgit și de cititori, și de critică. Tradus în toată lumea, recunoscut drept unul dintre cei mai talentați scriitori pentru publicul tânăr din generația sa, Timothée de Fombelle continuă să scrie și pentru teatru.

TIMOTHÉE DE FOMBELLE**FABULOASA POVESTE
A LUI
JOSHUA PERLE**

Traducere din limba franceză și note
de Mihaela Dobrescu

youngart

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

<i>Pasagerul furtunii</i>	5
1 Departe de orice regat	7
2 Printre lacrimile mele	15
3 Refugiul	21
4 Fata	27
5 Comoara	33
6 Micile fantome	41
7 Naufragiatul.....	51
8 Ferestruica	59
9 A fost odată	69
10 Izvorul	75
11 Metamorfoza	83
12 Dragoste	91

PARTEA A DOUA

<i>Tristețea vie</i>	95
13 Joshua Iliân Perle	97
14 Solzul lui Kozowski	105
15 Ca un mic șarpe	113

16 Trenul.....	121
17 O trecătoare	127
18 Dispărută	135
19 Pe sub migdali.....	141
20 Pantoful albastru.....	149
21 Până la încetarea luptelor.....	157
22 Vrăjitoare	163
23 În cameră	171

PARTEA A TREIA

<i>Fragmente pierdute de pe tărâmul zânelor</i>	<i>179</i>
24 Balul de 14 iulie	181
25 Amintirile.....	189
26 Burlacul.....	197
27 Colecția.....	205
28 Sânge și pierzanie	213
29 Viața Oliei	221
30 Tom Degețel	231
31 O apariție	239
32 Palatul eternității	247
33 Ultimul arcaș	255

La Editura YOUNGART au mai apărut:

Daniel Keyes, *Flori pentru Algernon*
 Sue Townsend, *Jurnalul secret al lui Adrian Mole*
 Sally Gardner, *Cele trei fețe ale lunii*
 Ransom Riggs, *Miss Peregrine*
 Lois Lowry, *Darul lui Jonas*
 Nathalie Babbitt, *Tuck pentru totdeauna*
 Robert Cormier, *Războiul ciocolatei*
 Jerry Spinelli, *Copila-Stea*
 Rachel Hartman, *Seraphina*
 Jaroslav Hašek, *Peripețiile bravului soldat Švejk*
 Ellen Raskin, *Jocul lui Westing*
 Gerald Durrell, *Familia mea și alte animale*
 William Goldman, *Mireasa prințului*
 Ned Vizzini, *O poveste haiosă*
 Sherman Alexie, *Jurnalul complet adevărat
 al unui indian cu jumătate de normă*
 Rick Yancey, *Al Cincilea Val*
 Malala Yousafzai, *Eu sunt Malala*
 Jeannette Walls, *Castelul de sticlă*
 Rainbow Rowell, *Eleanor și Park*
 Autor anonim, *Întreb-o pe Alice*
 Rick Yancey, *Marea nesfârșită*
 Elizabeth George Speare, *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei*
 Sabaa Tahir, *Elias și spioana Cărturarilor*
 Daniel Keyes, *Mințile lui Billy Milligan*
 G. Willow Wilson, *Alif Nevăzutul*
 Nick Hornby, *High Fidelity*
 Ransom Riggs, *Miss Peregrine 2. Orașul pustiu*
 Lois Lowry, *Făuritoarea de albastru*
 Karen Cushman, *Catherine cea îndărătnică*

LBRIS

We know
books

Redactor: Roxana Coțovanu
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOMBELLE, TIMOTHÉE de

Fabuloasa poveste a lui Joshua Perle / Timothée de Fombelle ;
trad. și note de Mihaela Dobrescu. – București : Youngart, 2024;

ISBN 978-630-321-381-1

I. Dobrescu, Mihaela (trad.) (note)

821.133.1-31=135.1

Timothée de Fombelle

Le Livre de Perle

Copyright © Gallimard Jeunesse 2014

© **youngart**, 2024, pentru prezenta ediție

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

PARTEA ÎNTÂI

Pasagerul furtunii

1

Departa de orice regat

Cine-ar fi putut ghici că fusese zână?

Evadase din turn pe fereastră, după ce-și sfâșiasse hainele și-și făcuse o frânghie din ele. Așa coboară zânele meterezele? În afară de o cămașă albă și lungă pe care o furase mai apoi de pe o funie de rufe întinsă în bătaia lunii, nu mai avea nimic pe ea. Alerga pe nisip, în noapte. În ajun, renunțase la toate puterile sale. Acum era o fată ca oricare alta. Ceva mai visătoare, mai zbuciumată și mai frumoasă decât toate fetele de vârsta ei.

Plaja era albă și întinsă. Mai sus se aflau pădurile întunecate, mai jos, talazurile mării, cu spuma lor sclipitoare și, pretutindeni, sunetul valurilor, aerul călduț al nopții mai luminoase decât ziua.

Alerga pe nisipul ud. Picioarele nu i se afundau, ci deseneau la fiecare săritură cercuri de apă și de crabi minusculi. Ajunsese la capătul puterilor. Nu știa cât era ceasul, știa doar că la miezul nopții urma să se sfârșească totul.

El avea să moară.

În ajun, ar fi putut încă să alunece lin pe spumă sau să zboare pe deasupra pădurilor, ca să ajungă mai repede.

În ajun, era zână.

Însă, din această cauză, în ajun n-ar fi avut cum să împărtășească destinul celui pe care-l iubea, să trăiască sau să moară alături de el. Așadar, se lepădase de toate vrăjile. Până și în poveștile străvechi, foarte rar se mai întâmpla așa ceva, ca zânele să renunțe la puterile lor.

În depărtare, lumina vasului-de-foc pâlise. Licărea roșiată la capătul unui dig din pietre negre care făcea legătura cu țărnul. Pe vasul acela căptușit cu aramă ardeau trunchiuri întregi de copaci pentru a ademeni vasele altor regate și a le sfărâma de stânci. Acolo îl duseseră să-l căznească.

Distanța dintre întinderea de nisip și ochiul roșu al vasului-de-foc părea că nu se mai termină.

Acum alerga de-a lungul apei, cu respirația întretăiată, prinsă la mijloc între plaja înclinată și vântul cald care bătea dinspre mare. Descoperea durerea trupească, picioarele rănite, răsuflarea tăiată, neputința corpului, condiția umană pe care și-o dorise într-atât. Deși suferea, nu avea niciun regret.

Voia să fie ca el, cu el.

Oare se făcuse miezul nopții? De unde să știe? Privea spre bolta cerească și încerca să-și dea seama cât era ceasul, simțind că legendara punctualitate a zânelor o părăsise deja.

Când ajunse în dreptul primelor stânci, luna se cufundă în mare, lăsând doar niște dâre fosforescente pe cămașa ei furată. Acolo, la capătul digului, lumina răspândită de foc părea mai puternică. Nu mai era mult până la vas. Simțea sub tălpi cum pietrele începeau să fie calde și rotunde. Sărea de pe o stâncă pe alta, asemeni unei pânze de corabie mici și albe care sălta pe grohotișul de pietricele negre, atrasă de strălucirea vasului-de-foc. Câte corăbii din larg nu-și puseseră speranțele în lumina aceea! Și ea spera să-și găsească acolo comoara, adăpostul, viața. Însă, așa cum se întâmplase cu toate corăbiile, suferi la rândul ei un naufragiu.

Se prăbuși în tăcere peste trupul abandonat. El nu mai respira. Avea ochii larg deschiși.

Avea cincisprezece sau șaisprezece ani, ca ea.

Zăcea singur, pe puntea vasului.

— Dragostea mea...

Gemea cu fiecare expirație, căutând cea mai mică licărire în ochii lui. Se lăsa cu toată greutatea peste el. Ținea strâns între palme chipul băiatului. Inima ei peste inima lui, bătând pentru amândoi, măcinată de durere pentru amândoi. Vasul scârțâia la fiecare val, dar nu se clintea.

— Dragostea mea.

Mai avea și altele să-i șoptească la ureche: reproșuri, rugăminți și regrete infinite. Se agăța de umerii lui, îngropându-și chipul în părul său.

Încet-încet, respirația i se domoli. Nu mai vorbea mult. Covorul de cenușă se afla la câțiva metri, dar căldura ajuncea până la ei prin puntea acoperită de aramă. Tăcu. Lemnul ars fusese probabil de cedru. Mirosul de tămâie se ridica în noapte. În liniștea aceea, simțea apropierea morții.

Cu o ultimă tresărire, deschise ochii și zări un felinar care se legăna în depărtare, pe stânci. Venea cineva. Se smulse din cumplita îmbrățișare și se rostogoli în întuneric.

Se scurseră câteva minute.

Vârsa lacrimi în tăcere, cu mâinile împreunate, cu ochii la bărbatul care se apropia.

La capătul digului se afla o pasarelă lungă. Vasul era pripnit de un pâlăc de stejari trași la rindea și înfiți în mare ca niște coloane. Bătrânul păși pe pasarela care șerpua printre stâlpi. Făcea totul cu mare încetineală. Trăgea după el o targă pusă pe o sanie de răchită. Targa era folosită de obicei la curățatul cenușii.

Îl privea pe bărbat. Oare el îi ucisese dragostea? Venise după trup?

Merse până în dreptul tânărului, mormăind ceva, ca și cum i-ar fi vorbit. Ghemuită chiar în spatele lui, îl auzi spunând:

— Te duc eu. Nu-ți fie frică.

Umbla să așeze targa lângă trup. Mai murmură ceva :

— Ai s-aștepti pe faleză...

Fata sări fără zgomot și-l doborî pe punte. Iute ca gândul, apucase în cădere toporișca pe care bărbatul o purta la brâu. În clipa când acesta se prăbuși horcăind, ea era deja deasupra lui și-i ținea arma lipită de frunte, gata să-l despice ca pe o nucă.

Bărbatul se uită îngrozit la fată, la chipul ei sălbatic, la mâna delicată care-i ținea tăișul toporiștii între ochi.

— L-ai omorât, zise ea.

Se uită la ea: avea părul și cămașa scorțoase, pline de sare, obrajii și umerii marmorati, roz cu alb. Cine putea fi fata aceea plâpândă, dar de temut, ai cărei genunchi ascuțiți îl țintuiau jos?

— Nu, gemu el, nu l-am omorât.

— Cine l-a omorât?

Vântul aducea înspre ei scânteii sărite din foc.

— Nimeni.

Toporișca se ridică.

— Taâge...

Mâna se opri. Bărbatul continuă:

— Taâge avea poruncă să-l aducă aici și să-l omoare.

— Unde-i Taâge?

— S-a întors la el în mlaștini.

Fata privi trupul aflat de cealaltă parte a saniei. Șopti:

— L-a omorât...

— Nu.

Ridică toporișca foarte sus, deasupra țestei bărbatului.

— Vă jur! strigă el. Nimeni. Nu l-a omorât nimeni.

Fata închise ochii, ca să nu vadă ce avea să facă brațul său, dar bărbatul reuși să rostească la timp:

— Taâge n-a ascultat porunca.

Se opri din nou.

— Nu l-a omorât. Nu mai știe nimeni, doar eu. O să mă omoare pe mine, când îmi termin treaba.

— Ce treabă?

— Trebuie să-i ascund trupul pe faleza mării.

— Cine l-a omorât? repetă ea. Cine?

— Taâge nu voia să omoare un fiu de rege.

— Taâge omoară așa cum respiră. Îl cunosc.

— Numai de sufletele de rege se teme.

— Cine l-a omorât? suspină ea.

— N-am voie să vorbesc, răspunse el plângând. Dar știu c-o să mă lăsați să trăiesc. Pentru că dacă mor eu, nu mai are cine să vă mai răspundă.

Arma coborî încet, iar fata se dădu la o parte.

Avea dreptate. Întrebarea care o mistuia nu s-ar fi stins decât odată cu ea.

Închise ochii.

Bărbatul o întrebă încetișor:

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră prințul cel tânăr?

Fata nu răspunse. Se gândea la diminețile de iarnă când el se ducea să înoate în cețurile lacului. Când ieșea din apă, se ridicau aburi din el.

— A părăsit acest trup, zise bătrânul.

Fata redeschise ochii. Bărbatul vorbea lângă ea. Oare auzise bine?

— Băiatul a fost izgonit. Trăiește.

— Unde?

— Departe, răspunse el. Nu prin regatele noastre. Un loc de unde nu se mai întoarce nimeni.

Fata se ridică.

— Ce spui acolo?

— Taâge l-a trimis în exil ca să nu-l ucidă.

Rosti încet:

— O vrajă de surghiun.

— Unde? Unde e?

— A părăsit acest trup.

— Răspunde-mi!

Înfipse toporul în stratul de aramă la un centimetru de fața bărbatului.

Bătrânul gemea.

— Într-o vreme... pe-un tărâm...

— Unde?

— Plecați. Dacă nu, murim amândoi. Mergeți înapoi în pădure. Taâge o să se-ntoarcă.

— Ce vreme? Ce regat?

— Înapoi nu mai vine din surghiun. A spus Taâge că de-acolo de unde este, nu poate să se întoarcă la noi nici pe uscat, nici pe mare.

Vântul se domolea. Cenușa abia dacă mai licărea. Simțea cum o cuprinde frigul. Tremura din toate încheieturile.

Ultimele vorbe ale bătrânului o loviră în plin:

— Ați fi avut nevoie de puterea zânelor ca să-ncercați să desfaceți vraja asta.

Fata privi în jos ca să-și ascundă lacrimile. Începuseră să o lase puterile. Culcată pe o parte, își ținea împreunate pe inimă mâinile neputincioase.

Așadar, pierduse totul. Și magia, și dragostea.

Se ridică încet. Se târi către trupul surghiunitului, întins la câțiva pași de ea.

Se aplecă asupra lui. Ființa aceea preaiubită se ridicase undeva? Unde s-ar fi putut afla? Prin vreo vale pierdută, prin vreun regat rupt de toate celelalte regate? Era în picioare, undeva, respira aerul nopții?

Îl mai imploră o dată:

— Unde l-a izgonit? Unde?

Cu dosul palmei, mângâie fruntea prințului.

Vocea bărbatului răsună în spatele său:

— Acum se află în singura vreme și pe singurul tărâm unde oamenii nu cred nici în povești, nici în zâne.

Marea părea să se fi liniștit în jur. Nu se mai auzea decât freamătul spumei și, în depărtare, galopul unui cal care se apropia pe plajă.

2

Printre lacrimile mele

Pe scoarța copacului se vedea sânge. Eram atât de departe, trecuse o jumătate de secol. În jurul meu se întindea o pădure deasă. Aveam paisprezece ani, îmi țineam geanta de-a curmezișul pieptului, iar părul ud îmi intra în ochi. N-aveam ce căuta acolo.

Fugisem unde văzusem cu ochii, să scap de o durere cumplită. De trei ore cutreieram pădurile neștiind încotro mergeam.

Dacă n-aș fi atins scoarța copacului cu degetele, dacă nu mi-aș fi privit mâinile, poate că nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Aș fi înțeles unde mă aflu, nu m-aș fi rătăcit. Aș fi nimerit luminile drumului, la doar câțiva kilometri. Aș fi scăpat de întuneric.

Însă, când mi-am apropiat palmele deschise de ochi, am văzut lichidul acela roșu și cleios ca zeama de piersică de toamnă: era sânge și părea ceva mai cald decât aerul.

M-am uitat spre frunzișul uscat. Nu se întunecase încă. Lumina zilei străpungea pâlcul de castani și cădea pe mușchiul de pe jos. La cinci pași de copac, m-am aplecat și am văzut altă picătură mare de sânge.

Îmi arăta drumul.

Simțeam că undeva, printre copaci, se afla o ființă rănită care avea nevoie de mine.

— Cine-i acolo?

Vorbisem încet, cu vocea frântă, mai mult pentru mine. Mi-am mai privit încă o dată mâinile tremurânde. Plecasem fără haină, îmi luasem doar geanta, într-atât eram de trist. Bicicleta mi-o abandonasem în iarbă ca să ies de pe drum, să uit de fata aceea și să ajung în sălbăticie.

Mi-am lăsat mâinile în jos. Mă prefăceam că șovăi, dar mi-aduc aminte foarte bine că mă simțeam atras de mister înspre desișul pădurii.

Și-atunci, ca un lup, am pornit din nou la vânătoare. De fiecare dată, trebuia să mă aplec pentru ca petele roșii care-mi arătau drumul să-mi apară în fața ochilor. Apoi reporneam, dădeam crengile la o parte, striveam mărăcinii sub tălpi.

Uneori aveam senzația că tristețea mea era pe sfârșite, ca și cum amintirea fetei nu ar fi reușit să țină pasul cu mine prin jungla aceea, iar zgomotul aproape imperceptibil al răsuflării sale ar fi rămas în urmă. Mă opream să-l aștept, pentru că era prea devreme să renunț la tristețea mea. Cum o chema? Nu-mi spusese numele ei. Mi-am lăsat capul pe spate și am strigat cât am putut de tare spre cer.

Dacă cineva ar fi fost în pericol, mi-ar fi răspuns. Însă în jurul meu era liniște. Îmi trăsesem gluga pe cap și-mi țineam în continuare geanta pe umăr. Picături de ploaie alunecau de pe o creangă pe alta și cădeau în jurul meu. În viața mea nu mi se mai întâmplase să urlu într-un loc unde nu mă auzea nimeni. O plăcere bizară se amesteca laolaltă cu frica și cu lacrimile mele. Am strigat din răspuțeri. Se întuneca, iar eu mă îndepărtam de toate.

Deodată, între doi copaci prăbușiți, am dat de o căprioară. Mă privea nemișcată. Am crezut că am găsit animalul

rănit pe care-l urmăream, dar pielea ei era imaculată, ca în cărțile pentru copii. Partea de jos a picioarelor era aproape albă. Nici urmă de sânge. Părea chiar mai surprinsă decât mine. Dintr-un copac a căzut o mână de apă de ploaie și s-a pulverizat pe mușchiul de pe jos ca un glob de cristal. Căprioara a făcut un pas înapoi. Din trunchiul ei înfierbântat ieșeau aburi. Ar fi fost de ajuns să clipec și s-ar fi volatilizat. Mă gândeam la fata pe care-mi dorisem să o îmbrățișez și care dispăruse cu câteva ore în urmă.

În cele din urmă, am făcut un pas înspre animal și, când acesta a dispărut, peste pădure s-a pogorât întunericul.

Sub tălpi, pământul începea să se fărâmițeze. Am vrut să mai parcurg câțiva metri. Mă țineam când de un copac, când de altul. Nu mai puteam să văd urmele de sânge care-mi arătau drumul. Nu mai simțeam nimic. Frigul stătea la pândă, aștepta să mă opresc ca să mă muște de beregată. Întunericul se străduise să mă facă să cad eu primul. Dar eram încă pe picioare.

După încă un pas, o lumină a apărut undeva în față, în depărtare: o pată de lumină care se legăna. Era o formă pătrată, așezată pe pământ, în întuneric. Un covoraș de aur lichid. Se mișca. Am închis ochii. Când i-am deschis la loc, covorul era la locul lui. Însă când m-am îndreptat înspre el, picioarele au început să mi se afunde în pământ.

Am înțeles, în sfârșit, ce se întâmpla. Chiar pe acolo trecea un râu destul de lat. Îi auzeam susurul. Iar pata de lumină cu pătrate de aur era reflecția unei ferestre luminate pe apă.

Am ridicat geanta, cu tot cu comoara pe care o conținea, și mi-am pus-o pe umăr. Am înaintat prin curent cu brațele ridicate.

Apele mă trăgeau spre stânga cu toate puterile, dar mă țineam bine. Deodată, fereastra s-a stins. Încercam să mă țin pe picioare, să-mi dau seama ce era forma aceea neagră,

alungită, aflată de cealaltă parte. Da, probabil că era o casă acolo în întuneric, pe malul apei...

Nu uitasem disperarea care mă adusese în pădure. Tristețea devenea acum aliata mea și mă însoțea prin beznă. Începusem să o domesticesc.

Apa îmi ajungea la mijloc. Deja îmi clipea în prejur. Știam ce periculos este să traversezi râuri necunoscute noaptea. Tălpile mi se afundau în mâl. Uneori curentul mă mai înghiontea ca să mă dărâme. Îmi țineam în continuare geanta cât de sus puteam.

Am crezut că sunt salvat. Precis trecusem de jumătatea râului, pe lățime. Atunci am simțit o furnicătură între umeri și m-a cuprins amețeala. De pe frunte mi se prelingea în ochi un lichid. Noaptea se învârtea odată cu mine. Ce se întâmpla? Mi-am încordat tot corpul ca să rămân în picioare. Simțeam cum mă părăsesc forțele, alunecându-mi de-a lungul pielii. Eram pe cale să mă înec.

Fereastra de lumină de pe apă s-a reaprins pentru o clipă. Cuprins de amețeală, mi s-a părut că văd silueta unei persoane care se uita înspre mine. Am rămas țintuit locului. Deși era beznă, eram convins că mă văzuse. Mi-am amintit de sângele din pădure. Am vrut să mă întorc. Însă, la zece metri depărtare de mine, am auzit de trei ori cum sare ceva în apă. Dintr-odată, frigul mi s-a părut insuportabil. O clipă mai târziu, am văzut niște forme negre traversând înot pătratul luminos. Trei animale luptau împotriva curentului. Capetele lor alunecau la suprafața apei. Mi-am pierdut echilibrul, geanta a atins apa. Am reușit s-o prind în ultima clipă.

Umbrele negre se apropiau iute de mine, despicând apele.

Aș fi vrut să mă întorc pe celălalt mal. Corpul meu nu mă mai asculta.

În sfârșit, am putut să întorc capul: animalele nu se mai aflau în bătaia luminii. Probabil erau chiar acolo, aproape

de mine. Nu reușeam să strig. Îmi imaginam bizami, urși sau șerpi anaconda. Mai întâi am simțit că ating cu piciorul un corp: una dintre creaturi se scufundase sub mine. Cele trei animale se aruncaseră asupra prăzii lor toate în același timp. Era cât pe ce să alunec cu totul, când am fost apucat de umeri. Fălciile mi-au alunecat de-a lungul corpului fără să muște altceva decât stofa hainei. Am simțit că mă ridică și mi-am pierdut cunoștința.

Am deschis ochii pentru o clipă atunci când niște mâini de om care mi s-au părut uriașe m-au tras din apă pe un ponton. Nu reușeam să schițez nici cel mai mic gest.

Am leșinat la loc.

Mi-aduc aminte de o stare ciudată prin care treceau umbre, păsări de noapte și râsul fetei care mă făcuse să mă despart de lume.

Era un vis agitat, în care încercam să rămân la suprafață și să respir. Un vis lung, care mă învăluia cu totul.

Nu m-am trezit decât când corpul meu a detectat că se afla în vecinătatea plăcută a unui foc, în așternuturi de in, și că în aer plutea un miros de conuri de pin arse. O stare desăvârșită de bine care venea după un coșmar.

Din când în când, liniștea era întreruptă de șuierături și de sfârâituri. Mă aflam la adăpost. Afară ploua. Mă simțeam grozav sub cuverturile grele, ca de plumb. De astă dată, când am deschis ochii, am văzut foarte aproape, dincolo de curba albă a pernei, unul, doi... trei câini negri tolăniți lângă șemineu. Unde era stăpânul lor, uriașul care mă scosese din apă? Am dus mâna la frunte și am dat peste un bandaj.

— V-ați rănit într-o ramură de mărăcini...

Vocea venea de undeva de foarte sus, de la căpătâiul patului meu, ca și cum capul uriașului ar fi atins grinzile. Era în penumbră, nu puteam să-i disting trupul gigantic.